

DE MOORDWIJVEN

A large, light blue glass filled with a light-colored liquid. Inside the glass, there is a stylized landscape illustration. The background is a light green color. In the foreground, there are dark green, wavy shapes representing hills or mountains. A dark blue, leafy branch with several leaves is positioned in the center, partially obscuring the landscape. A solid green circle, representing the sun or moon, is in the upper right quadrant of the glass. The text 'VIRGIN MARGARITA' is overlaid on the glass in large, white, bold, sans-serif capital letters.

VIRGIN
MARGARITA

Cosy crime

DE COCKTAILMOORDEN **4**

De Moordwijven

Liesbeth van Kempen, Isa Maron,
Ingrid Oonincx en Marlen Visser

Virgin Margarita

Deel 4 in de serie 'De Cocktailmoorden'

De Fontein

1

‘Luister goed,’ zegt Sylvia tegen de journaliste van het vrouwenkatern van het grote landelijke dagblad. ‘Een goed boek schrijven is ontzettend moeilijk. Sterker nog, het is een hel, want eerst moet je een geweldig en origineel idee hebben en vervolgens moet je dat geloofwaardig op zien te schrijven in een voortreffelijke en vloeiende stijl.’ Ze wil een slokje nemen van haar Margarita, maar ontdekt dat haar glas alweer leeg is. ‘Jij ook nog een?’ vraagt ze aan de journaliste, een knap kind met van die mooi gestylde lange krultangkrullen. Sylvia heeft het zelf ook weleens geprobeerd maar dat was geen succes. Ach, je moet je kostbare tijd maar ergens aan willen besteden.

‘Nee, dank u, ik heb genoeg gehad,’ antwoordt de journaliste.

Sylvia roept de ober en bestelt een nieuwe cocktail. De Margarita’s smaken goed in het café bij het Amsterdamse hotel waar Sylvia al een paar blikken van herkenning heeft mogen ontvangen. Ja, bedenkt ze, met haar schrijfcarrière is het uiteindelijk goed gekomen. Maar mensen mogen echt niet denken dat het haar allemaal is komen aanwaaien, want het was heel hard werken en ze haat het als mensen haar werk onderschatten. Bijvoorbeeld als ze haar boeken minder interessant vinden dan die van zogenaamde literaire auteurs. Zij boort met haar verhalen een compleet nieuwe groep lezers aan en geeft mensen het plezier in lezen weer terug. Door haar verkoopcijfers kunnen uitgevers bovendien ook onbekende auteurs een kans geven. Daar zou men haar wel wat dankbaarder voor mogen zijn. ‘Waar was ik ook alweer gebleven? O ja, het is dus niet alleen een tour de force om überhaupt een boek te schrijven. Je moet vervolgens ook nog maar afwachten of je uitgever er heel hard haar best voor gaat doen, want ook dat is geen vanzelfsprekendheid,’ zegt ze, en ze denkt aan alle keren dat ze haar uitgever Samantha achter de broek heeft moeten zit-

ten om de pr- en salesafdeling te stalken, totdat ze zuchtend en steunend instemden met Sylvia's voorstellen voor prijzige reclamecampagnes op abri's en treinstations.

Ze neemt een slok van haar vierde Margarita, de mix van tequila, triple sec en limoensap prikkelt haar tong. 'Maar wat veel mensen onderschatten: het is nog veel moeilijker om na elk boek op hoog niveau te blijven functioneren. Als je eenmaal een bestseller hebt geschreven wil iedereen meteen een nieuw boek van je en het liefst zo snel mogelijk. Dat kan verlammend werken, neem dat maar van mij aan. En dan die concurrentie onder schrijvers, dat is echt vreselijk. We zouden juist samen moeten werken. Elkaar steunen.' Ze neemt nog een slok.

'Goed dat u erover begint, want vorige week heb ik Katinka Schimmel geïnterviewd voor dezelfde rubriek en ik schrok een beetje van haar neerbuigende opmerkingen over uw werk,' zegt de journaliste met een veelbetekenende blik.

Sylvia's voorhoofdsrimpel verdiept zich. Dus dat kreng is weer bezig. Nu zou ze eigenlijk diplomatiek moeten zeggen dat ze Katinka ziet als een waardevolle collega en dat ze haar niets kwalijk neemt, maar die arrogante, zelfoverschattende zuipschuit van een Katinka haalt het bloed onder haar nagels vandaan. Sylvia besluit ter plekke dat ze dit voor eens en altijd recht gaat zetten en dan is er natuurlijk geen beter podium dan een landelijke krant. 'Dat jaloerse kreng zal wel weer te diep in het glaasje hebben gekeken, anders doe je dat soort uitspraken niet over je collega,' zegt ze. Vervolgens buigt ze naar voren om een gevoel van vertrouwen te creëren. 'Eigenlijk is dit gedrag heel simpel te verklaren: ze is jaloers op mijn verkoopcijfers. Ik hoorde namelijk dat er van haar nieuwste boek slechts een paar duizend zijn verkocht. Dat is dus overduidelijk een aflopende zaak. Heeft ze eigenlijk nog wel een uitgever? Nee toch?'

Is dat glas nu alweer leeg? Oké, focus, wat heeft ze zojuist ook alweer gezegd?

2

Sylvia zet haar auto op de parkeerplaats van de atletiekclub. De laatste keer dat ze zich op een atletiekbaan heeft vertoond zat ze nog op de basisschool en ze kan zich niet herinneren dat ze het toen leuk vond. Maar nu is het een bewuste keuze, want als ze in haar eentje gaat joggen, draait ze na vijfhonderd meter alweer om. Met dat soort afstanden verbrand je nog geen halve boterham, dus er is meer nodig om haar lichaam weer in vorm te krijgen. Volgens een goede vriendin heeft ze een trainer en loopmaatjes nodig.

Zuchtend stapt ze uit de auto. Ze moet zich melden bij Guido, de trainer die de beginners onder zijn hoede neemt. De atletiekbaan is verlicht met onflatteuze stadionlampen. Broodmagere types zonder borsten lopen in hoog tempo rondjes op het blauwe tartan en her en der staan groepjes mensen in de meest vreselijke kakelbonte hardloophoutfits met elkaar te kletsen. Sylvia kreunt, ze kan nog weg. Nee, doorzetten nu. Sinds ze geen alcohol meer drinkt – ongeveer een maand nu – is ze al twee kilo afgevallen en haar volgende stap is dat ze zich een sportieve levensstijl gaat aanmeten. *Mens sana in corpore sano*. Iemand met een helder brein en een gezond en fit lijf maakt niet van die stomme uitglijders zoals zij tijdens dat interview met die sensatiebeluste krant. De kop van het krantenartikel was ‘Bitchfight in schrijversland’ en Sylvia was er heel slecht uit gekomen. Het was alsof alle valse opmerkingen van haar kwamen, want blijkbaar had die uitgekiende haai van een Katinka Schimmel afgedwongen dat alles wat ze zei ‘off the record’ was, iets waar Sylvia in haar aangeschoten bui niet eens aan had gedacht. Ze had alerter moeten zijn op de trucjes van de journaliste. Haar uitgever Samantha was teleurgesteld en verdrietig en de reacties op social media waren ook niet mild, want vooral zij werd daar neergezet als de arrogante, zelfoverschattende zuipschuit die Katinka eigenlijk is. Na een paar dagen afwisselend

tieren en huilen had Sylvia zich voorgenomen om een beter mens te worden en dat betekende ook stoppen met drinken en starten met hardlopen. Misschien viel ze er nog wat mee af ook. Bovendien had diezelfde vriendin gezegd dat er leuke vrijgezelle mannen rondlopen op zo'n atletiekclub en dat had verleidelijk geklonken. Het was weer eens wat anders dan iemand ontmoeten via een dating-app.

Doorzetten nu. Het is aardig druk in de sportkantine, hardlopen is blijkbaar populair. Sylvia stapt af op de vrouw achter de bar. Die kijkt haar opgewekt aan.

'Ben je net begonnen met hardlopen?' vraagt ze vriendelijk.

'Kun je dat zien dan?'

'Nou, je hebt tennisschoenen aan, in plaats van hardloopschoenen,' verklaart ze.

'Die had ik nog staan. Is dat erg?'

'In tennisschoenen zit minder demping en om blessures te voorkomen heb je goede demping nodig. Maar daar heb je de trainer al. Guido gaat je alles vertellen over de juiste hardloopuitrusting.'

Sylvia draait zich om en ziet een man van eind twintig, begin dertig. Hij heeft onstuimige blonde krullen, een gave huid en om zijn welgevormde benen spant een loeistrakke lichtgrijze hardloopbroek die weinig verhult. Blijkbaar is dat heel normaal in deze wereld, hoewel dat niet voor iedereen even positief uitpakt.

'Hoi, ik heb gemaild. Ik ben Sylvia Lievers.'

'Welkom bij de leukste loopgroep van de atletiekclub. We zijn misschien niet zo snel als de anderen, maar wel reuzegezellig.' Zijn blauwgrijze ogen fonkelen van enthousiasme. Waar haalt zo'n knul dat vandaan op een grauwe maandagavond in een tl-verlichte kantine? Sylvia bewondert hem nu al.

'Kom, dan gaan we naar de rest.'

Met lichte tegenzin volgt Sylvia hem naar buiten. Hij loopt rechtstreeks naar het groepje dat de allerbontste kleding draagt: fluorescerend geel, roze, oranje en de meesten dragen daarbij ook nog armbanden of vesten met knipperende lampjes om zichtbaar te zijn op de donkere paden.

‘Dit is Sylvia, mensen. Aardig tegen haar zijn, dan wil ze misschien blijven,’ grapt Guido.

Een paar vrouwen kijken welwillend op, maar gaan dan weer verder met hun gesprek. Niemand geeft een teken van herkenning. Het zijn overduidelijk geen lezers. Maar beter ook, want ze heeft tijdens het hardlopen toch geen puf om over haar boeken te praten.

‘Maandagavond, dus dat betekent ons vertrouwde rondje op het industrieterrein, waar we gaan werken aan het verhogen van ons basistempo. Voor Sylvia: we lopen eerst op een rustig tempo in, zo’n tien minuten, daarna doen we een aantal versnellingen, en dan lopen we weer tien minuten uit. Loop lekker in je eigen tempo. Forceer niets.’

De loopgroep verlaat het terrein van de club en gaat de weg op. De snelheid ligt meteen stukken hoger dan het tempo dat ze zou aanhouden als ze alleen was. Al snel krijgt ze het warm. Naast haar rent een vrouw die zeker tien kilo zwaarder is dan zij, maar die helemaal geen moeite lijkt te hebben met het tempo. Ze lopen bijna achteraan, dus Sylvia kan de groep van zo’n vijftien personen onopgemerkt observeren. Het zijn helaas bijna alleen maar vrouwen, op twee mannen met bierbuikjes en afzakkende stretchbroeken na. Op het eerste gezicht weinig aantrekkelijk, maar misschien hebben ze wel een heel mooi karakter, pept Sylvia zichzelf op. Onmiddellijk krijgt ze de rillingen van die gedachte, want iemand kan nog zo aardig zijn, je moet het er natuurlijk wel op kunnen. Dat is wat haar betreft het enige onderscheid tussen een vriendschap en seks. Ze zucht – nou ja, misschien komt ze hier een gezellige vriendin tegen, hoewel die vrouwen op het eerste gezicht niet echt haar type zijn en ze er zelf natuurlijk ook niet op haar best bij loopt.

Waar is die vrouw die naast haar liep trouwens gebleven? Ze kijkt om zich heen en ontdekt dat ze helemaal alleen achteraan loopt en dat de anderen steeds meer afstand van haar nemen. Een van de twee mannen loopt nog het dichtst bij haar in de buurt. Een hard, rollend geluid overstemt haar gehijg. Serieus? Laat die

man een boer? Blijkbaar vindt hij dat heel normaal, want hij kijkt niet op of om. Inwendig foeterend loopt Sylvia door. Waarom ligt dat tempo nu al zo hoog? Dit was toch nog maar het inlopen? Die vijfhonderd meter die ze normaal gesproken rent is ze allang voorbij. Straks raakt ze de groep nog kwijt. Kunnen ze niet even op haar wachten? Ze weten toch dat ze een beginner is?

‘Lukt het?’

Sylvia kijkt in de mooie ogen van Guido, die ineens naast haar loopt. Waar komt die vandaan?

‘Ik doe mijn best,’ puft ze.

Hij wijst naar een verlaten parkeerplaats omheind door lage struiken. ‘Daar is ons startpunt voor de intervaltraining. Daar kun je wat bijkomen.’

‘Gelukkig,’ mompelt Sylvia, want inmiddels heeft ze het idee dat haar grenzen zo ver overschreden zijn dat ze de komende weken geen stap meer kan verzetten.

‘Rustig aan met de versnellingen, Sylvia. Wandelen mag ook. Het gaat erom dat je heel blijft,’ zegt Guido voordat hij met veerkrachtige passen naar de koplopers van zijn kleurrijke clubje snelt en ze tot stilstand maant.

Wat lief van hem dat hij wil dat ik heel blijf, denkt ze vertederd. Hoeveel leeftijdsverschil is eigenlijk acceptabel in een relatie? Stel dat hij dertig is, dan is er maar zeventien jaar verschil en Patricia Paay heeft toch ook altijd mannen van twintig jaar jonger? Nou dan.

Na een serie oefeningen die door de groep met zichtbaar gemak worden uitgevoerd, maar waar Sylvia de grootste moeite mee heeft, zijn ze klaar voor het hoofddeel van de training. Sylvia krijgt al spierpijn als ze eraan denkt dat ze nu nog sneller moet gaan lopen dan zo-even, maar voor Guido wil ze haar best doen. Je moet tenslotte ergens je motivatie vandaan halen. Zodra hij een seintje geeft, stuift de groep er als een op hol geslagen kudde vandoor. Sylvia had hem iets horen zeggen over drie minuten rennen, twee minuten rustig joggen, en komt langzaam in beweging.

Het industrieterrein is zo goed als verlaten, maar de straatlan-

taarns verspreiden een fel licht op het grijze asfalt. Volgens Guido is dat de reden dat ze hier trainen, omdat ze hier niet het gevaar lopen om aangereden te worden.

De anderen zijn al bijna vijftig meter voor haar. Had iemand haar even kunnen uitleggen hoe het rondje loopt? En kan er nou echt niemand van die uitslovers even op haar wachten? Als ze de hoek om slaat ziet ze de rest in de verte rennen, helemaal achteraan denkt ze de boerende kerel te herkennen. Als hij de traagste van de groep is, moet ze er snel voor zorgen dat ze sneller wordt, om te voorkomen dat ze altijd met hem samen moet lopen. Of achter hem blijven, dat kan ook.

Een steek in haar zij. Ze kan niet meer. Even wandelen om bij te komen. Ze is nu op een fietspad met om de vijftig meter een lantaarnpaal. De anderen zijn alweer een hoek om. Blijkbaar is Guido vergeten dat zij de route niet kent. Moet een trainer eigenlijk niet langs de kant staan om aanwijzingen te geven in plaats van mee te rennen?

Vooruit, lopen maar weer. Alles doet inmiddels pijn: haar zij, haar voeten, benen, armen, schouders, nek. Waar is ze in vredesnaam aan begonnen? Sylvia slaat de hoek om en ziet een smal voetpad van trottoirtegels aan de achterkant van een fabriekspand. Hier is het nog donkerder dan op het fietspad, want er zijn meerdere lantaarnpalen kapot. Het pad is slecht, alsof hier zelden iemand komt. Straks struikelt ze nog. Had Guido niks beters kunnen uitzoeken? Jemig. De andere lopers zijn nergens meer te bekennen. Langs het smalle pad staan lage struiken die overgaan in hogere bomen met donkere schaduwplekken waar mensen met kwade bedoelingen zich gemakkelijk kunnen schuilhouden totdat een geschikte prooi voorbijkomt. In dit deel zijn alle lampen stuk en de maan heeft zich verstopt achter de wolken. Dit is echt zo'n plek waar je als vrouw normaal gesproken nooit alleen zou lopen. Sterker nog, dit is verdomme net een scène uit een van haar boeken, waarbij lezers hardop uitroepen: 'Wegwezen hier!'

Plotseling ligt ze languit op de grond. Verdomme! Haar knieën branden van de pijn en haar handpalmen tintelen. Wat is er ge-

beurd? Sylvia krabbelt overeind, draait zich om en gilt als ze twee benen op de grond ziet liggen. De rest van het lichaam verdwijnt onder een struik. *Oh my god...* Haar eerste reflex is om hard weg te rennen, maar haar benen lijken geblokkeerd. Of moet ze deze persoon redden? Hij – of is het een zij? – draagt hardloopschoenen en een hardloopbroek. Is het iemand van haar groepje?!

Ze probeert haar ogen te laten wennen aan het donker en duwt de takken van de struiken een beetje opzij. Shit, het lijkt die kerel wel die net die harde boer liet. Ze kijkt nog wat beter. Ja, hij is het. Hij ligt in een plas braaksel en ziet er aardig dood uit, hoewel hij een kwartier geleden nog springlevend was, oké, met wat oprispingen. Er hangt een vreemd, chemisch luchtje om hem heen. Dan pas dringt het echt tot haar door. Mijn god, ze is gestruikeld over een lijk. Dat heeft zij weer. Ze ziet het zichzelf alweer uitleggen aan de politie. Straks gaan ze nog denken dat zij er iets mee te maken heeft.

Achter haar klinken snelle voetstappen. Geschrokken kijkt Sylvia op en ze ziet de loopgroep aan komen rennen voor hun tweede rondje. Ze springt met gespreide armen voor ze op het pad. Guido loopt op kop en remt af. De andere lopers botsen bijna tegen hem op.

‘Wat doe je, Sylvia? We zijn met de groep net een stoomlocomotief; als we eenmaal op gang zijn, kunnen we niet onmiddellijk stoppen,’ zegt Guido een tikje geïrriteerd.

‘Dat kan wel wezen, maar het lijkt me toch beter dat jullie stoppen. Die ene man van onze groep ligt hier in de struiken. Ik denk dat hij dood is.’

Een van de loopsters haalt haar mobiel tevoorschijn en doet de zaklamp aan. De vrouwen komen met z’n allen naar voren. ‘O mijn god, het is Harry,’ roept een vrouw in een roze legging en meteen daarna begint de hele groep te gillen en te huilen.

Verschenen van De Moordwijven in de serie
'De Cocktailmoorden':

Bloody Mary
Espresso Martini
Sex on the Beach
Virgin Margarita
Slippery Nipple
Molotov Cocktail

E-book juni 2024

Copyright © 2024 De Moordwijven

De Moordwijven is een schrijverscollectief. Aan dit e-book werkten mee: Liesbeth van Kempen, Isa Maron, Ingrid Oonincx en Marlen Visser.

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -beeld Bij Barbara

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7497 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7498 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteurs bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.